

Predikan på söndagen före Domssöndagen, 101114, Mariakyrkan, årgång 2

Axel Fors

Läsningar:

Gammalttestamentlig	Jes 51:4-6
Epistel	2 Kor 13:5-9
Evangelium	Luk 12:35-40

På en engelsk vadslagningsfirma är det möjligt att spela på vilket datum jorden kommer att gå under. Det är rätt höga odds det handlar om. Du kan vinna rätt mycket pengar. Dessvärre är det lite oklart hur vinsten ska betalas ut till den som väl vinner...

Detta ganska fåniga vad säger ändå något om människan. Vi vet att jorden inte kommer att bestå för alltid. På 1900-talet skaffade sig människan en makt som hon aldrig haft förut. Hon utvecklade vapen, som skulle kunna förstöra hela jorden på några få sekunder. Framförallt på 1960-talet var det *nära* att dessa vapen kom till användning. Även om oron lagt sig en aning på senare år kvarstår faktum: Människan har makt att förrinta hela jorden. Jorden kommer inte att bestå för alltid. Den kan gå under om några sekunder, imorgon, om 10 år, om 1000 år eller ännu längre. Detta kan historiker, biologer, fysiker, teologer och helt vanligt folk vara överens om. Vår himmel, den som vi ser ovanför våra huvuden, kommer att lösas upp som rök. Jorden kommer att slitas ut som kläder - ja, är det inte just det vi håller på med nu? – och människor kommer att dö som flugor. Och med tanke på hur världen ser ut, kan vi nog inte annat än att ge Gud rätt i det budskap han ger oss genom profeten Jesaja idag. Människor har nog i alla tider känt igen sig. För så är det på jorden, trots att det absolut *inte* var Guds mening från början, säger Bibeln. Ondskan, våldet, orättvisorna och döden tycks regera. Det är sannerligen inte lätt att vara människa. Det är sannerligen inte lätt att vara kristen.

Finns det då egentligen ett hopp för vår värld, vår kyrka och våra liv, eller är det där om hopp bara en fånig önskedröm?

Vad är hoppet för en värld, en kyrka och ett liv som ständigt hotas av förintelse?

Det är ämnet för predikan idag, på kyrkoårets allra allvarligaste söndag.

Vad är hoppet för en värld som vår? Jo vårt hopp är:

I. Att hela tiden se på världen i relation till den Gud som skapat den!

Trots att jorden bevisligen kommer att gå under och vår existens har ett slut, så har den som tror *ändå* ett hopp, skriver profeten Jesaja. Den som tillhör Gud, och håller sig till honom, kommer att kunna leva vidare, om än allt annat förintas. För vi har Gud på vår sida och han är evig. ...*min hjälp varar i evighet, min rättfärdighet går aldrig om intet*, hälsar Gud. Vår tillvaro är så bräcklig. ...*Men min hjälp varar i evighet, min rättfärdighet går aldrig om intet*. Det är *bara* med den utgångspunkten som det blir meningsfullt att se på världen. Världen är *ingenting* om den inte sätts i relation till Gud, som skapat den. Utan honom blir världen en plats utan både mening och hopp, för vad har vi då att leva för egentligen? Allt det vi håller av, all vår strävan, alla våra ambitioner, vår längtan blir meningslös utan Gud, för allt det kommer ändå bara lösas upp i rök och slitas ut.

I en västvärld och en tid där man anser sig klara sig utan Gud, som ofta i debatten framställs som dum, omodern och framförallt *påhittad* av människor för länge sedan, som inte visste bättre, i en sådan värld försvinner också hoppet. Ganska ofta får jag höra att meningen med livet, i en ond värld som vår, måste vara att leva för sig själv. Att ha så kul som möjligt innan man dör, för där tar det troligtvis slut. Så tar man ingen hänsyn till att ett liv inte kan levas utan att påverka andra. Om jaget sätts i centrum får andra *alltid* lida. Oftast blir det den utan pengar och mat, kvinnor och barn, de allra svagaste, som får lida mest. Nej, utan se världen i relation till den Gud som skapat den, finns det *inget* hopp. Ska vi *nöja* oss med att leva med en sådan världsbild, med en sådan människosyn? Som kristna *behöver vi inte göra det*. Vi kan fortsätta sträva efter att gestalta Guds rike med våra liv, för just *det* visar att det finns något bortom ondska,

död och jordens förintelse. Jesus ska komma från Gud, till vår hjälp. Han kommer för att ställa allt till rätta och låta Guds vilja förverkligas i en gudomlig evighet.

Men finns det då något hopp för oss som vill leva i denna tro? Att vara en del av den kristna kyrkan på jorden är inte direkt det lättaste du kan ge dig in på. I Irak blir du dödad för det. I Sverige ses du som konstig och udda. Det verkar, oftast, vara lättare att strunta i tron än att hålla ut i den.

Vad är då hoppet för oss, den kristna kyrkan?

Jo, vårt hopp är:

II. Att vi tillsammans får en möjlighet att hålla oss vakna.

Det är viktigt att, tillsammans med andra kristna, få vara en del av kyrkan på jorden. Speciellt i en tid när oförståelsen, mot oss och mot vår tro, ökar, är det viktigt att vara en församlingsgemenskap, så att vi inte ska kunna glömma bort att Kristus Jesus finns hos oss. Själv är det lätt att glömma det.

Det läskiga idag är att kyrkan i sig själv så ofta hotas av glömskan inifrån. Det tycks, också för oss, vara lättare att syssla med pratiska frågor än med det som är kyrkans grund. Det är lättare att fundera över hur vi ska göra med alla våra pengar än att göra upp planer för att stärka och sprida vår tro på Jesus och det eviga livets hopp, som kan påverka livet *nu*.

Därför ger Paulus ganska obehagliga uppmaningar och frågor till församlingen i Korinth *och* vår församling här idag: *Undersök själva om ni har tro, pröva er själva. Märker ni inte att Kristus Jesus finns hos er? Eller är det så att ni inte består provet?* Paulus skriver till oss: *Märker ni inte att Kristus Jesus finns hos er?* För det gör han, även om vi är svaga och ofullkomliga i vår tillbedjan. Det är det som är så fantastiskt med att vara kyrka, i världen, i Sverige och här i Mariakyrkan. Trots all ofullkomlighet och svaghet får vi förvalta så mycket Guds närvaro. Men om vi *bara* ser det *praktiska* - kläder, bröd, vin, vatten, dopfuntar, psalmböcker, stolar, orglar m.m. - då missar vi ju Guds närvaro mitt ibland oss.

Märker ni inte att Kristus Jesus finns hos er?

Det är inte *bara* vatten, det är Guds helige Andes kraft som verkar i dopet och gör oss till Guds barn. Det är inte *bara* bröd och vin, det är Jesus själv, hans kropp och hans blod, hans uppståndelselev, som han ger oss och fyller oss med ända ut i minsta cell i våra kroppar. Det är inte döda och tomma ord på ett papper, det är Jesus själv som tar en levande gestalt här mitt ibland oss när vi hör Bibelns ord om livet som besegrar döden. Det är inte toner, vilka som helst, det är ett sätt att försöka få en glimt av en himmelsk tillvaro, med änglar och helgon. Det är inte *bara* knäppta händer, korstecken och böjda knän, det är ett sätt att i all ödmjukhet och enkelhet möta en Gud som faktiskt vill veta vad som ligger på våra hjärtan, vad vi brottas med, vad vi längtar efter, vad vi finner glädje i, vad vi oroar oss för, och som vill omsluta oss i bönen vi ber i Jesu namn. Det är inte *bara* lustiga riter och egendomliga kläder vi sysslar med här i vår gudstjänst. Nej, de har en djup mening och hjälper oss att märka att Kristus Jesus finns hos oss här och nu!

Det är mörkt och natt i världen, säger Jesus i evangeliet. Världen har kommit långt in på småtimmarna och det är svårt att hålla sig vakna och hålla ut mot synd, ondska, förtvivlan och ångest, i en värld som vår. Det är lättare att somna och strunta i allt annat och bara leva för sig själv. Men genom att vara *kyrka* tillsammans, så kan vi, som är hans tjänare, hålla ut i hoppet om att livet är starkare än all död och förintelse. Då får vi hjälp att hålla oss vakna och beredda på att Jesus snart skall komma och hela och upprätta allt som är trasigt och dött. Och det vill vi inte missa! Det leder oss in på predikans sista punkt.

Vad är hoppet för oss som människor?

Jo, vårt hopp är:

III. Att vi är förberedda, och lever våra liv med Jesu återkomst för ögonen.

Jorden ska gå under, men den kommer inte att göra det utan att Jesus kommer tillbaka först. Som kristen, nu när du av nåd fått bli Kristi tjänare, gäller det att förbereda sig för sitt eget personliga möte med honom.

Jesus säger: *Fäst upp era kläder och håll lamporna brinnande.* Att fästa upp sina kläder betyder att man ska göra sig redo för arbete. Vi behöver arbeta på att leva i den tro som vi bär på, som vi blivit anförtrödda. Har vi en livsstil som motsvarar det vi tror och förmedlar till andra? Vi vet inte *när* Jesus ska komma tillbaka. Därför kan vi aldrig ligga på latsidan och sätta tron på paus i våra liv, för vi kommer inte ha tid till någon storstädning i våra liv dagen före Kristi återkomst. Därför gäller det att hela tiden vara uppmärksam på Gud i sitt liv och ta till vara den hjälp kyrkans gemenskap ger, för att du ska kunna hålla dig vaken. Jesus väntar med sin återkomst för vår skull, för att vi ska kunna drömma och hoppas, älska och längta efter saker i livet, hjälpa och stötta varandra, så som Gud tänkt det från början.

Vi vet inte tidpunkten, för jordens slut och Jesu återkomst. Det är bra! Det gör våra ansträngningar *idag*, för våra medmänniskors skull, värdefulla. Det fyller våra liv med *mening!* Det ger oss mer tid att få ge hoppet om livet från Gud, som övervinner allt, vidare.

Och vad är det då som kännetecknar en trovärdig Kristi tjänare? Jo, skriver Paulus, inte att tjänaren orkar allt, inte att tjänaren klarar allt, men att tjänaren sätter sitt hopp och sin lit till Jesus allena och därför hela tiden håller sitt sinne vänt mot honom, som mitt i vårt mörker kommer tillbaka för att ge oss ljus. *Det* är evangeliet! Jesus lämnar oss inte ensamma här i mörkret och i kampen. Det är just *då* han kommer, det är just *nu* han kommer, när vi minst av allt räknar med honom.

Och vad händer när han finner oss beredda? Jo, Jesus ger *allt* till oss: Förlåtelse, upprättelse, glädje, helighet och kraft, i evigheters evighet.

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.